

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสถานการณ์ความรุนแรง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียน โดยได้จำแนกพฤติกรรมการเผชิญปัญหาออกเป็นพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาและพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ซึ่งปัจจัยหรือคุณลักษณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ประกอบด้วย 1) ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง 2) ความเชื่ออำนาจในตน 3) ทักษะการแก้ปัญหา 4) ทักษะทางด้านสังคม 5) การสนับสนุนทางสังคม 6) สัมพันธภาพในครอบครัว 7) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ในการนำเสนอข้อมูลผลการวิจัย ผู้วิจัยจะได้นำเสนอเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ลักษณะส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้ในที่นี่ ประกอบด้วยข้อมูล จังหวัดที่อยู่อาศัย เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ศาสนา ความเพียงพอของรายได้ การรับรู้ผลกระทบจากปัญหาความรุนแรงในจังหวัดภาคใต้ และเหตุผลในการตัดสินใจไม่ย้ายถิ่น โดยนำข้อมูลที่ได้จากเด็กนักเรียนทั้ง 193 คนมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ จำนวนร้อยละ ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังข้อมูลในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทั่วไป

ลักษณะทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จังหวัดที่อาศัยอยู่		
นราธิวาส	66	34.20
ปัตตานี	64	33.16
ยะลา	63	32.64
เพศ		
หญิง	129	66.8
ชาย	64	33.2
ศาสนา		
พุทธ	127	65.8
อิสลาม	64	33.2
อื่น ๆ	2	1.0
อายุ		
15 ปี	29	15.0
16 ปี	58	30.1
17 ปี	77	39.9
18 ปี	29	15.0
ระดับชั้นการศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	62	32.1
มัธยมศึกษาปีที่ 5	71	36.8
มัธยมศึกษาปีที่ 6	60	31.1
ความเพียงพอของรายได้		
เพียงพอ	109	56.5
ไม่เพียงพอ	73	37.8

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
การรับรู้ผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรง		
ผลกระทบต่อตนเอง		
ไม่มี	110	57.0
มี	83	43.0
ผลกระทบต่อครอบครัว		
ไม่มี	121	62.7
มี	72	37.3
ผลกระทบต่อโรงเรียน		
ไม่มี	89	46.1
มี	104	53.9
ผลกระทบต่อทรัพย์สิน		
ไม่มี	148	76.7
มี	45	23.3
เหตุผลที่ไม่ย้ายออกจากพื้นที่		
รักบ้านเกิด	126	65.3
เป็นถิ่นที่ตั้งของบรรพบุรุษ	8	4.1
รอเรียนจบ	17	8.8
ไม่ได้รับผลกระทบ	9	4.7
ไม่ระบุเหตุผล	33	17.1

จากข้อมูลในตารางที่ 4.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้ที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จะเป็นเด็กในจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี และยะลาในจำนวนเท่า ๆ กันตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยกำหนด กลุ่มตัวอย่างจำนวน 193 คนนี้ จำแนกเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66.8 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เป็นเพศชายเพียงร้อยละ 33.3 หรือกล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายถึงสองเท่า ในด้านการนับถือศาสนา นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือประมาณร้อยละ 65.8 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ นักเรียนอีกร้อยละ 33.2 นับถือศาสนาอิสลาม นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 15

– 18 ปี จำแนกเป็นกลุ่มอายุ 17 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.9 รองลงมาเป็นกลุ่มอายุ 16 ปีคิดเป็นร้อยละ 30.1 ของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในสัดส่วนเท่าๆกันนักเรียนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.5 บอกว่าตนเองมีรายได้เพียงพอกับรายจ่าย หรือไม่มีปัญหาความเดือดร้อนเรื่องรายได้ไม่เพียงพอ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 37.8 บอกว่ามีรายได้ไม่เพียงพอ

ในด้านความคิดเห็นหรือการรับรู้ผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในภาคใต้ ซึ่งจำแนกเป็นผลกระทบต่อนักเรียนเอง ต่อครอบครัว ต่อทรัพย์สินและต่อโรงเรียนของนักเรียน พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นว่าสถานการณ์ความรุนแรงในภาคใต้ไม่มีผลกระทบต่อตัวนักเรียน ต่อทรัพย์สินและต่อครอบครัวมีมากกว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นว่าสถานการณ์ความรุนแรงในภาคใต้มีผลกระทบต่อสิ่งเหล่านี้ โดยเฉพาะผลกระทบต่อทรัพย์สินของครอบครัว มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างถึงร้อยละ 76.6 ตอบว่าไม่มีผลกระทบ รองลงมาก็คือผลกระทบต่อครอบครัว มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 62.7 ตอบว่าไม่มีผลกระทบ และผลกระทบต่อตัวนักเรียนมีนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 57.0 ตอบว่าไม่มีผลกระทบ มีเพียงผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในภาคใต้ ต่อโรงเรียนเท่านั้น ที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.3 มีความเห็นว่ามีผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่เห็นว่าไม่มีผลกระทบ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ส่วนเหตุผลที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังคงไม่ย้ายออกไปจากพื้นที่ นักเรียนส่วนใหญ่ ถึงร้อยละ 65.5 ตอบว่ายังคงมีความรักในบ้านเกิดของตน รองลงมาก็คือกลุ่มที่ไม่ได้ระบุเหตุผล(ร้อยละ 17.1) และมีข้อสังเกตว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 8.8 ให้เหตุผลว่ารอให้เรียนจบ

2. ลักษณะส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่าง

ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ในบทที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นปัจจัยที่ผู้วิจัยคาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้ จำแนกเป็น 2 กลุ่มปัจจัย คือ ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคลของเด็กนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรความรู้สึนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ความเชื่ออำนาจในตน ทักษะการแก้ปัญหาและทักษะทางด้านสังคม ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อมของเด็กนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวและตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากนักเรียนมัธยมศึกษาปลายทั้ง 193 คนมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ จำนวนร้อยละ

และสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสูงสุดและค่าต่ำสุด ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังข้อมูลในตารางที่ 4.2, 4.3, 4.4, 4.5, 4.6, 4.7 และ 4.8

2.1 ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ คือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียนในด้านกายภาพของตนอัน ได้แก่ ลักษณะรูปร่าง บุคลิกภาพ ด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรม ด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นและความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อมและนำไปสู่การตีความที่จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรืออีกนัยหนึ่งก็คือระดับความมากน้อยของความรู้สึกที่ดีหรือเชิงบวกในตัวตนของตนเองทั้งด้านกายภาพและด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ผู้วิจัยทำการวัดโดยใช้แบบวัดความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองที่ปรับปรุงมาจากแบบวัดความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนริศว์ ประมรณ (2539) ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่าจำนวน 20 ข้อ แต่ละข้อมี 6 ตัวเลือก ตั้งแต่ไม่จริงเลย ไม่จริง ค่อนข้างไม่จริง ค่อนข้างจริง จริง จริงที่สุด ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-6 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 20 – 120 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 46 – 108 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 108 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 46 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 87 – 108 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
ในระดับมาก

คะแนน 68 – 86 คะแนน เป็นนักเรียนที่มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในระดับ
ปานกลาง

คะแนน 46 – 67 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
ในระดับน้อย

ดังปรากฏรายละเอียดดังข้อมูลในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง

ระดับความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	46	23.83	62.17	4.48	
ปานกลาง	120	62.17	76.21	5.09	
สูง	27	14.00	94.19	6.95	
รวม	193	100.00	75.38	10.92	46 -108

จากข้อมูลในตารางที่ 4.2 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองหรือความรู้สึกที่ดีหรือเชิงบวกในตัวตนของตนเองโดยเฉลี่ยเท่ากับ 75.38 ($M = 75.38$, $SD = 10.92$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 20 –120 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองหรือความรู้สึกที่ดีหรือเชิงบวกในตัวตนของตนเองในระดับปานกลาง คะแนนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 120 คนหรือร้อยละ 62.17 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ในระดับต่ำมี จำนวน 46 คนหรือร้อยละ 23.83 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 14.00 เป็นกลุ่มมีระดับความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ในระดับสูง

2.2 ความเชื่ออำนาจในตนของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้คือการที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเป็นผลมาจากการกระทำของตนเองที่ตนสามารถควบคุมได้ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับความเชื่ออำนาจนอกตน หมายถึงการที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเป็นผลมาจากอำนาจภายนอก โชคชะตา เคราะห์กรรม ความบังเอิญและอำนาจของผู้อื่น ซึ่งตนไม่สามารถควบคุมได้ ความเชื่อที่แตกต่างกันเป็นผลให้นักเรียน 2 ประเภทนี้มีลักษณะการแสดงพฤติกรรมที่ตรงกันข้ามกัน วัดได้โดยแบบวัดความเชื่ออำนาจในตนที่ปรับปรุงมาจาก นริศว์ ปราบมภ์ (2539) ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่าจำนวน 20 ข้อแต่ละข้อมี 6 ตัวเลือก ตั้งแต่ไม่จริงเลย ไม่จริง ค่อนข้างไม่จริง ค่อนข้างจริง จริง จริงที่สุด ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-6 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม

ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 20 – 120 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีความเชื่ออำนาจในตนสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนความเชื่ออำนาจในตน ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 48 – 95 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 95 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 48 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนความเชื่ออำนาจในตน เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 80 – 95 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนในระดับมาก

คะแนน 64 – 79 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนในระดับ

ปานกลาง

คะแนน 48 – 66 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนในระดับน้อย ดังปรากฏรายละเอียดข้อมูลในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวน ร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับความเชื่ออำนาจในตน

ความเชื่ออำนาจในตน	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	12	6.22	60.67	4.64	
ปานกลาง	155	80.31	71.65	3.46	
สูง	26	13.47	84.85	4.82	
รวม	193	100.00	72.74	6.62	48 - 95

จากข้อมูลในตารางที่ 4.3 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนความเชื่ออำนาจในตน โดยเฉลี่ยเท่ากับ 72.74 ($M = 72.74$, $SD = 6.62$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 20 – 120 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความเชื่ออำนาจในตน ในระดับปานกลาง คะแนนความเชื่ออำนาจในตนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับ ความเชื่ออำนาจในตน ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 155 คนหรือร้อยละ 80.31 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับความเชื่ออำนาจในตน ในระดับสูงมีจำนวน 26 คนหรือร้อยละ 13.47 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 6.22 เป็นกลุ่มมีระดับความเชื่ออำนาจในตนในระดับต่ำ

2.3 ทักษะการแก้ปัญหาของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ คือความสามารถของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับขบวนการคิดแก้ปัญหาในที่นี้พิจารณาจาก 1) การรับรู้ปัญหา 2) ระบุสาเหตุของปัญหา 3) เลือกทางแก้ปัญหาที่เป็นผลดีและเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง วัดได้โดยแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาที่ปรับปรุงมาจาก สิริินทร์ ศรีประสิทธิ์ (2545) ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่าจำนวน 15 ข้อแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก ตั้งแต่ ไม่ปฏิบัติ น้อย ปานกลาง มาก ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-4 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 15–60 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะการแก้ปัญหาสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะการแก้ปัญหาค่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการแก้ปัญหา ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 30 - 51 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 51 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 30 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนทักษะการแก้ปัญหา เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 44 – 51 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะการแก้ปัญหาในระดับมาก

คะแนน 37 – 43 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะการแก้ปัญหาในระดับ

ปานกลาง

คะแนน 30 – 36 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะการแก้ปัญหาในระดับน้อย

ดังปรากฏรายละเอียดข้อมูลในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวน ร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับทักษะการแก้ปัญหา

ทักษะการแก้ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	20	10.36	35.50	2.09	
ปานกลาง	92	47.67	40.79	1.71	
สูง	81	41.97	46.00	1.85	
รวม	193	100.00	42.43	3.86	30 - 51

จากข้อมูลในตารางที่ 4.4 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนทักษะการแก้ปัญหาโดยเฉลี่ยเท่ากับ 42.43 ($M = 42.43$, $SD = 3.86$) เป็นค่าที่

อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 15 –60 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการแก้ปัญหาในระดับปานกลาง คะแนนทักษะการแก้ปัญหานักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับทักษะการแก้ปัญหา ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 92 คนหรือร้อยละ 47.67 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทักษะการแก้ปัญหา ในระดับสูงมี จำนวน 81 คนหรือร้อยละ 41.97 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 10.36 เป็นกลุ่มที่มีระดับทักษะการแก้ปัญหา ในระดับต่ำ

2.4 ทักษะทางด้านสังคมของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่จะจัดการกับปัญหาต่าง ๆ รอบตัว ตามองค์ประกอบทักษะทางสังคม 4 องค์ประกอบคือ 1) ด้านการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น 2) ด้านการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ 3) ด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียด และ 4) ด้านการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น วัดได้โดยแบบวัดทักษะทางสังคมที่ปรับปรุงมาจาก ชูลิพร คัจจาน (2554) ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า จำนวน 20 ข้อ แต่ละข้อมี 5 ตัวเลือกตั้งแต่ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-5 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 20 –100 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะทางสังคมสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะทางสังคมต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะทางสังคม ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 54 – 94 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 94 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 54 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนทักษะทางสังคม เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 81 – 94 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะทางสังคมในระดับมาก

คะแนน 67 – 80 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะทางสังคมในระดับปานกลาง

คะแนน 54 – 66 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีทักษะทางสังคมในระดับน้อย

ดังปรากฏรายละเอียดข้อมูลในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับทักษะทางสังคม

ทักษะทางสังคม	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	55	28.50	62.42	3.64	
ปานกลาง	104	53.89	74.34	3.63	
สูง	34	17.61	85.71	3.21	
รวม	193	100.00	72.94	8.61	54 - 94

จากข้อมูลในตารางที่ 4.5 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนทักษะทางสังคมโดยเฉลี่ยเท่ากับ 72.94 ($M = 72.94$, $SD = 8.61$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 20 – 100 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะทางสังคมในระดับปานกลาง คะแนนทักษะทางสังคมของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับทักษะทางสังคม ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 104 คนหรือร้อยละ 53.89 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับทักษะทางสังคม ในระดับต่ำมี จำนวน 55 คนหรือร้อยละ 28.50 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 17.61 เป็นกลุ่มที่มีระดับทักษะทางสังคม ในระดับสูง

2.5 การสนับสนุนทางสังคมของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้คือการที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมโดยรู้ว่ามีแหล่งหรือบุคคลที่จะให้ความช่วยเหลือหรือคาดว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นได้แก่เพื่อนครูและคนรู้จักคุ้นเคยอื่น ๆ นอกเหนือจากพ่อแม่และพี่น้องในครอบครัวในด้านข้อมูลข่าวสารวัตถุสิ่งของที่สามารถจับต้องได้และที่จับต้องไม่ได้เช่นการได้รับการบริการตามที่ต้องการรวมถึงการได้รับการเอาใจใส่ได้รับความรักและได้รับความกำลังใจ เป็นต้น การสนับสนุนทางสังคมวัดโดยใช้แบบวัดการสนับสนุนทางสังคมซึ่งปรับปรุงจากรัษฎามาศ คำมาตา (2551) เป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริงไม่จริงและไม่จริงเลย จำนวน 15 ข้อ ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนนตั้งแต่ 1-6 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 15 – 90 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นรับรู้ว่าคุณเองได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นรับรู้ว่าคุณเองได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนการสนับสนุนทางสังคม ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 38 - 88 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 88 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 38 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนการสนับสนุนทางสังคม เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 72- 88 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีการสนับสนุนทางสังคม ในระดับ
มาก

คะแนน 55-71 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีการสนับสนุนทางสังคม ในระดับ
ปานกลาง

คะแนน 38-54 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีการสนับสนุนทางสังคม ในระดับ
น้อย

ดังปรากฏรายละเอียดข้อมูลในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับการสนับสนุนทางสังคม

การสนับสนุนทางสังคม	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	23	11.92	51.43	3.49	
ปานกลาง	105	54.40	64.63	3.85	
สูง	65	33.68	77.45	4.98	
รวม	193	100.00	67.37	9.30	38 - 88

จากข้อมูลในตารางที่ 4.6 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนการสนับสนุนทางสังคม โดยเฉลี่ยเท่ากับ 67.37 ($M = 67.37$, $SD = 9.30$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 15 – 90 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ของตนเองได้รับการสนับสนุนทางสังคมในระดับปานกลาง คะแนนการสนับสนุนทางสังคมของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีการสนับสนุนทางสังคม ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 105 คนหรือร้อยละ 54.40 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับ การสนับสนุนทางสังคม ในระดับสูงมี จำนวน 65 คนหรือร้อยละ 33.68 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 11.92 เป็นกลุ่มที่มีระดับการสนับสนุนทางสังคม ในระดับต่ำ

2.6 สัมพันธภาพในครอบครัวของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ หมายถึงการแสดงผลพฤติกรรมของสมาชิกที่อยู่ในครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง พ่อ แม่ และลูก ๆ หรือผู้ปกครอง ซึ่งอาจจะเป็นพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ได้แก่ ปู่ย่า ตายาย ลุงป้า น้าอาเพื่อที่จะทำให้ครอบครัวดำเนินไปอย่างมีความสุข มีความเข้าใจอันดี ประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ 1) ด้านภารกิจที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบตามบทบาทและหน้าที่ 2) ด้านการสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว 3) ด้านการแสดงออกถึงความผูกพันอันดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว 4) ด้านการให้ความช่วยเหลือและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน 5) การแก้ปัญหาและความขัดแย้งร่วมกัน 6) ด้านการใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกัน 7) ด้านการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กฎระเบียบของครอบครัว วัดโดยใช้แบบวัดสัมพันธภาพในครอบครัวซึ่งปรับปรุงจาก สมิธ วุฒิสวัสดิ์ (2552) เป็นแบบมาตรประเมินค่า 4 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ไม่จริงและไม่จริงเลย มีข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-4 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 20-80 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับสูง และถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 37 – 78 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 78 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 37 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 65-78 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับ
มาก

คะแนน 51-64 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับ
ปานกลาง

คะแนน 37-50 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับ
น้อย

ดังปรากฏรายละเอียดข้อมูลในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับสัมพันธภาพในครอบครัว

สัมพันธภาพในครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	43	22.28	46.93	3.20	37-50
ปานกลาง	102	52.85	58.22	2.94	51-64
สูง	48	24.87	68.42	3.99	65-78
รวม	193	100.00	58.24	8.08	37 - 78

จากข้อมูลในตารางที่ 4.7 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว โดยเฉลี่ยเท่ากับ 58.24 ($M = 58.24$, $SD = 8.08$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 20 – 80 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับปานกลาง คะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว ของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 102 คนหรือร้อยละ 52.85 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับสูงมี จำนวน 48 คนหรือร้อยละ 24.87 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 22.28 เป็นกลุ่มมีระดับสัมพันธภาพในครอบครัว ในระดับต่ำ

2.7 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนโดยครอบครัวของเด็กนักเรียน

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุดว่ามีการปฏิบัติต่อนักเรียน โดยให้ความใกล้ชิดสนิทสนมด้วยความรักช่วยเหลือสนับสนุนและยอมรับในตัวบุตรมากน้อยเพียงใดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนวัดโดยใช้แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ซึ่งปรับปรุงมาจาก ชาญญามาศ คำมาตา (2551) เป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับคือจริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริงและไม่จริงเลยมีข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-6 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 15 – 90 คะแนนนักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูงและนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 40 - 87 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 87 คะแนน และ

คะแนนต่ำสุด คือ 40 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 72-87 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน
ในระดับมาก

คะแนน 56-71 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน
ในระดับปานกลาง

คะแนน 40-55 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในระดับ
น้อย

ดังปรากฏรายละเอียดดังข้อมูลในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
สนับสนุน

การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ต่ำ	25	12.95	52.52	4.26	
ปานกลาง	63	32.64	64.46	3.83	
สูง	105	54.40	77.62	4.51	
รวม	193	100.00	70.07	9.98	40 - 87

จากข้อมูลในตารางที่ 4.8 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัด
ภาคใต้โดยรวมมีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน โดยเฉลี่ยเท่ากับ 70.07 ($M = 70.07$, $SD = 9.98$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 15 –90 คะแนน)
หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน
ในระดับปานกลาง คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน
เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับการอบรมเลี้ยงดู
แบบรักสนับสนุน ในระดับสูงมีมากที่สุด จำนวน 105 คนหรือร้อยละ 54.40 ของนักเรียนทั้งหมด
รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ในระดับปานกลางมี จำนวน 63 คน
หรือร้อยละ 32.64 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 12.95 เป็นกลุ่มที่มีระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
สนับสนุน ในระดับต่ำ

3. พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

ตามคำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดไว้ หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแสดงออกเพื่อตอบสนองต่อสภาพปัญหา ต่อบุคคล หรือเหตุการณ์ที่คุกคามหรือท้าทาย ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาหรือสิ่งที่มาคุกคามนั้นให้คลี่คลายลง โดยแบ่งรูปแบบของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาเป็น 2 รูปแบบ ประกอบด้วยพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์

วัดโดยใช้แบบวัดการเผชิญปัญหาที่พัฒนามาจากแบบวัดการเผชิญปัญหาวัยรุ่นของ วิมา มิ่งเมือง (2540) ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า จำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็นพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา จำนวน 15 ข้อ และ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์จำนวน 15 ข้อ

แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก ตั้งแต่ ไม่เคย เล็กน้อย ปานกลาง มาก ในข้อคำถามที่เป็นเชิงบวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1- 4 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ในส่วนของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 30 – 120 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมต่ำ ในส่วนของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านทั้งด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาและด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 15 – 60 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมรายด้านสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมรายด้านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านต่ำ

ผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 63-97 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 97 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 63 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 87 – 108 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาในระดับมาก
 คะแนน 68 – 86 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาในระดับ
 ปานกลาง

คะแนน 46 – 67 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาในระดับน้อย

คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 33-52 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 52 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 33 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 46-52 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาในระดับมาก

คะแนน 40-45 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาในระดับปานกลาง

คะแนน 33-39 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาในระดับน้อย

คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 193 พบว่ามีค่าพิสัยจริงอยู่ระหว่าง 25-47 คะแนน (คะแนนสูงสุด คือ 47 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 25 คะแนน) และผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์เป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันคือ

คะแนน 40-47 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ในระดับมาก

คะแนน 33-39 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ในระดับปานกลาง

คะแนน 25-32 คะแนน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ในระดับน้อย

ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังข้อมูลในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 จำนวนร้อยละของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามประเภทและระดับ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาในแต่ละประเภท

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา (30)	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา					
ต่ำ	39	20.2	37.35	1.72	
ปานกลาง	96	49.7	42.77	1.63	
สูง	58	30.1	47.82	1.76	
รวม	193	100.0	43.19	4.04	33-52

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา (30)	จำนวน	ร้อยละ	M	SD	พิสัย
ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์					
ต่ำ	58	30.1	29.15	2.08	
ปานกลาง	100	51.8	36.02	1.84	
สูง	35	18.1	41.91	2.21	
รวม	193	100.0	35.02	4.84	25-47
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม					
ต่ำ	58	30.1	71.36	2.49	
ปานกลาง	116	60.1	79.65	2.78	
สูง	19	9.8	90.42	3.61	
รวม	193	100.0	78.22	6.15	63-97

จากข้อมูลในตารางที่ 4.9 กล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมเฉลี่ยเท่ากับ 78.22 ($M = 78.22$, $SD = 6.15$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 30 – 120 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมในระดับปานกลาง คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 116 คนหรือร้อยละ 60.1 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม ในระดับต่ำมี จำนวน 58 คนหรือร้อยละ 30.1 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 9.8 เป็นกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม ในระดับสูง

เมื่อจำแนกพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้เป็นรายด้าน จะพบว่าโดยรวมมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาโดยเฉลี่ยเท่ากับ 43.19 ($M = 43.19$, $SD = 4.04$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 15 – 60 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาในระดับปานกลาง เนื่องจาก คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญ

ปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 96 คนหรือร้อยละ 49.7 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ในระดับสูงมี จำนวน 58 คนหรือร้อยละ 30.1 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 20.2 เป็นกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาในระดับต่ำ

และจะพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดภาคใต้โดยรวมมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์โดยเฉลี่ยเท่ากับ 35.02 ($M = 35.02$, $SD = 4.84$) เป็นค่าที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคะแนนต่ำสุด-สูงสุดของแบบวัดฯ (ระหว่าง 15 – 60 คะแนน) หรือกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ในระดับปานกลาง เนื่องจากคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด พบว่านักเรียนในกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ในระดับปานกลางมีมากที่สุด จำนวน 100 คนหรือร้อยละ 51.8 ของนักเรียนทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ในระดับต่ำมี จำนวน 58 คนหรือร้อยละ 30.1 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 18.1 เป็นกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ในระดับสูง

4. ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ 9 ข้อ ดังนี้ 1) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสถานการณ์ความรุนแรงจังหวัดชายแดนภาคใต้มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับกับปัญหามากกว่าพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการอารมณ์ 2) ระดับความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 3) ระดับความเชื่ออำนาจในตนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 4) ระดับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 5) ระดับทักษะทางด้านสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการ

เผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 6) ระดับการสนับสนุนทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 7) ระดับสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 8) ระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม 9) ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อมครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาและแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาในภาพรวมของนักเรียน

ดังนั้นการนำเสนอผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยในที่นี้ผู้วิจัยจะได้นำเสนอเป็น 3 ตอน คือ

4.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหากับด้านมุ่งจัดการอารมณ์

4.2 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

4.3 ผลการวิเคราะห์การทดสอบ เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

4.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหากับด้านมุ่งจัดการอารมณ์

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสถานการณ์ความรุนแรง 3 จังหวัดชายแดน

ภาคใต้มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหามากกว่าพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการอารมณ์

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อ่านจากนักเรียนมัธยมปลายทั้ง 193 คนมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบ t (t-test) เพื่อทดสอบการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา กับ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของนักเรียน ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังข้อมูลในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหากับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

พฤติกรรม การเผชิญปัญหา	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum	t
การจัดการกับปัญหา	193	43.1969	4.04179	33	52	17.569 **
การจัดการกับอารมณ์	193	35.0259	4.846	25	47	
รวม	193	78.2228	6.15571	63	97	

จากข้อมูลในตาราง 4.10 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหากับด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของเด็กนักเรียนกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กนักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ภายใต้สถานการณ์ความรุนแรงของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เลือกพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหามากกว่าจะเลือก พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1

4.2 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

สมมติฐานที่ 2-8 เป็นการทดสอบสมมติฐานที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระจำนวน 7 ตัวแปร คือ ความรู้สึกนึกคิดต่อตนเอง ความเชื่ออำนาจใจตน ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะทางด้านสังคม การสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน กับตัวแปรตาม 3 ตัวคือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์และพฤติกรรมการเผชิญปัญหาในภาพรวม ตัวแปรทั้งหมดเป็นตัวแปรที่มีระดับการวัดระดับช่วง ผู้วิจัยจึงหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (ค่า r) ได้ค่า r ดังรายละเอียดในตารางที่

4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r) ระหว่างตัวแปรอิสระกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตัวแปรอิสระ	พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียน		
	มุ่งจัดการกับ ปัญหา	มุ่งจัดการกับ อารมณ์	รวม
ความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง	.376**	.437**	.591**
ความเชื่ออำนาจในตน	.109*	.329**	.330**
ทักษะการแก้ปัญหา	.281**	.224**	.361**
ทักษะทางสังคม	.391**	-.038	.144*
การสนับสนุนทางสังคม	.151*	-.096	.024
สัมพันธภาพในครอบครัว	.183*	-.036	.092
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	.148*	.136	.204**

จากข้อมูลในตารางที่ 4.11 สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ดังนี้

(1) ตัวแปรความรู้สึกลึกซึ้งต่อตนเอง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้สึกลึกซึ้งต่อตนเอง กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา แสดงว่า ความรู้สึกลึกซึ้งต่อตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .376 มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .437 และ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .591 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2

(2) ตัวแปรความเชื่ออำนาจในตน แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความเชื่ออำนาจในตน กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาพบว่า ระดับความเชื่ออำนาจในตนของนักเรียน ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา แต่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .329 และ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรม

(3) ตัวแปรทักษะการแก้ปัญหา แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะการ
กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาพบว่า ระดับทักษะการแก้ปัญหา ของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวก
กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการจัดการกับปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .281 มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญ
ปัญหารายด้านการจัดการกับอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .224 และ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา
โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .361
ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 4

(5) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การสนับสนุนทางสังคม กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาพบว่า ระดับ การสนับสนุนทางสังคม ของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการจัดการกับปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .151 แต่ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการจัดการกับอารมณ์ และไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 6

(6) ตัวแปรสัมพันธภาพในครอบครัว แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาพบว่า ระดับ สัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .183 แต่ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ และไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 7

(7) ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาพบว่า ระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .148 และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .204 แต่ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 8 เพียงบางส่วน

4.3 ผลการวิเคราะห์การทดสอบ เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การดำเนินการวิเคราะห์หาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาเริ่มจากการพิจารณาคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่การวิเคราะห์ โดยศึกษาจากข้อมูลเบื้องต้นที่ได้จากการทบทวนเอกสารและทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ขึ้นต่อไปคือการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน เพื่อให้ได้ตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดเข้าสู่การวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม จากนั้นจึงดำเนินการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายคือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่ใช้ในการวิเคราะห์ หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ครั้งนี้ ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปร และตัวแปรตาม 3 ตัวแปร โดยกำหนดให้

ตัวแปรอิสระ	X1	หมายถึง	ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
	X2	หมายถึง	ความเชื่ออำนาจในตน
	X3	หมายถึง	ทักษะการแก้ปัญหา
	X4	หมายถึง	ทักษะทางด้านสังคม
	X5	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคม
	X6	หมายถึง	สัมพันธ์ภาพในครอบครัว
	X7	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน
	X8	หมายถึง	ปัจจัยสนับสนุนภาพรวม
ตัวแปรตาม	Y1	หมายถึง	การมุ่งจัดการกับปัญหา
	Y2	หมายถึง	การมุ่งจัดการกับอารมณ์
	Y3	หมายถึง	พฤติกรรมการเผชิญปัญหา

ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามดังรายละเอียด
ในตารางที่ 4.12

ตาราง 4.12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระ กับพฤติกรรมกาเพชญปัญหา

ตัวแปร	(x1)	(x2)	(x3)	(x4)	(x5)	(x6)	(x7)	(x8)	(y1)	(y2)	(y3)
ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (x1)		.463**	.394**	.291**	.053	.185**	.218**	.611**	.376**	.437**	.591**
ความเชื่ออำนาจใจตน (x2)			.356**	.245**	.083	.149*	.162*	.517**	.109	.329**	.330**
ทักษะการแก้ปัญหา (x3)				.303**	.164*	.318**	.276**	.551**	.281**	.224**	.361**
ทักษะทางสังคม (x4)					.522**	.420**	.250**	.698**	.319**	-.083	.144*
การสนับสนุนทางสังคม (x5)						.469**	.249**	.602**	.151*	-.096	.024
สัมพันธภาพในครอบครัว (x6)							.609**	.727**	.183*	-.036	.092
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (x7)								.659**	.148*	.136	.204**
											1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากข้อมูลในตารางที่ 4.12 ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกตัวแปรอิสระเข้าสู่วิเคราะห์ถดถอย โดยพิจารณาจาก 2 ปัจจัยคือ หนึ่ง พิจารณาค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน โดยพิจารณาเฉพาะตัวแปรอิสระที่มีค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันซึ่งผ่านการทดสอบว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม (พฤติกรรมการเผชิญปัญหา) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 หรือ .05 สอง พิจารณาปัญหา Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน พบว่า ไม่มีตัวแปรอิสระคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันเองเกินมาตรฐานผลการพิจารณาพบว่า

(1) ตัวแปรอิสระที่สามารถนำไปวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการจัดการกับปัญหา (Y_1) มี 6 ตัวแปรคือ ตัวแปรความรู้สึนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (X_1) ทักษะการแก้ปัญหา (X_2) ทักษะทางสังคม (X_3) การสนับสนุนทางสังคม (X_4) สัมพันธภาพในครอบครัว (X_5) และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (X_6) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์การถดถอยดังข้อมูลในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของตัวแปรอิสระที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ด้านการจัดการกับปัญหา

ตัวทำนาย	b	SE.b	β	t	p
ความรู้สึนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง	.114	.025	.309	4.525**	.000
ทักษะทางด้านสังคม	.108	.032	.230	3.364**	.001
constant	26.718				

R = 0.44 Adjusted R² = 0.18

R² = 0.19 Sig F = 0.00

F = 22.120

จากข้อมูลในตารางที่ 4.13 พบว่ามีตัวแปร 2 ตัวที่มีอิทธิพลหรือสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการจัดการกับปัญหาของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาในสถานการณ่ความรุนแรงสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ความรู้สึนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และทักษะทางด้านสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) โดยตัวแปรทั้ง 2 นี้สามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการจัดการกับปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 19 ($R^2 = .19$) โดยสามารถแสดงเป็นสมการที่อธิบายพฤติกรรมในรูปแบบคะแนนดิบดังนี้

$$Y_1 = 26.72 + 0.11X_1 + 0.11X_2$$

โดย Y_1 = พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา

X_1 = ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียน

X_2 = ทักษะทางด้านสังคมของนักเรียน

(1) ตัวแปรอิสระที่สามารถนำไปวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ (Y_2) มี 3 ตัวแปรคือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (X_1) ความเชื่ออำนาจใจตน (X_2) และทักษะการแก้ปัญหา (X_3) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์การถดถอยดังข้อมูลในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของตัวแปรอิสระที่สัมพันธ์กับ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์

ตัวทำนาย	b	SE.b	β	t	p
ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง	.186	.032	.420	5.858**	.000
ทักษะทางด้านสังคม	-.143	.037	-.254	-3.871**	.000
ความเชื่ออำนาจใจตน	.144	.052	.196	2.775**	.006
constant	20.927				
R	= 0.52		Adjusted R ²	= 0.26	
R ²	= 0.26		Sig F	= 0.00	
F	= 23.24				

จากข้อมูลในตารางที่ 4.14 พบว่ามีตัวแปร 3 ตัวที่มีอิทธิพลหรือสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาในสถานการณ์ความรุนแรงสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ทักษะทางด้านสังคม และความเชื่ออำนาจใจตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) โดยตัวแปรทั้ง 3 นี้สามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 26 ($R^2 = .26$) โดยสามารถแสดงเป็นสมการที่อธิบายพฤติกรรมในรูปแบบคะแนนดังนี้

$$Y_2 = 20.93 + 0.19X_1 + -0.14X_2 + .14X_3$$

โดย Y_2 = พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา

X_1 = ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียน

X_2 = ทักษะทางด้านสังคมของนักเรียน

X_3 = ความเชื่ออำนาจในตนของนักเรียน

(2) ตัวแปรอิสระที่สามารถนำไปวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม (Y_3) มี 5 ตัวแปรคือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (X_1) ความเชื่ออำนาจในตน (X_2) ทักษะการแก้ปัญหา (X_3) ทักษะทางสังคม (X_4) และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน (X_5) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์การถดถอยดังข้อมูลในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของตัวแปรอิสระที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม

ตัวทำนาย	b	SE.b	β	t	p
ความรู้สึนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง	.299	.035	.531	8.471**	.000
ทักษะการแก้ปัญหา	.242	.100	.152	2.423*	.016
constant	45.379				
R	= 0.61		Adjusted R ²	= 0.36	
R ²	= 0.37		Sig F	= 0.00	
F	= 55.48				

จากข้อมูลในตารางที่ 4.15 พบว่ามีตัวแปร 2 ตัวที่มีอิทธิพลหรือสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาในสถานการณความรุนแรงสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และทักษะการแก้ปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) โดยตัวแปรทั้ง 2 นี้สามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 37 ($R^2 = .37$) โดยสามารถแสดงเป็นสมการที่อธิบายพฤติกรรมในรูปแบบคะแนนดิบดังนี้

$$Y_3 = 45.38 + 0.30X_1 + 0.24X_2$$

โดย Y_3 = พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา

X_1 = ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียน

X_2 = ทักษะการแก้ปัญหา

สรุปผลการวิเคราะห์การถดถอยเพื่อค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของเด็กนักเรียนพบว่า

(1) ตัวแปรตามที่ 1 คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาตัวแปรอิสระที่สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามคือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และทักษะทางด้านสังคม โดยตัวแปรทั้ง 2 นี้สามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 19 ($R^2 = .19$) ส่วนปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา คือ ความเชื่ออำนาจใจตน ทักษะการแก้ปัญหา การสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

(2) ตัวแปรตามที่ 2 คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ พบว่ามีตัวแปรอิสระ 3 ตัวที่มีอิทธิพลหรือสามารถทำนายตัวแปรตาม คือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ความเชื่ออำนาจใจตน และทักษะทางด้านสังคม โดยตัวแปรทั้ง 3 นี้สามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ของนักเรียนได้ร้อยละ 26 ($R^2 = .26$) ส่วนปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ คือ ทักษะการแก้ปัญหา การสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

(3) ตัวแปรตามที่ 3 คือ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวม พบว่าตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลหรือสามารถทำนายตัวแปรตามคือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และทักษะการแก้ปัญหา โดยตัวแปรทั้ง 2 นี้สามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมของนักเรียนได้ร้อยละ 37 ($R^2 = .37$) ส่วนปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา คือ ความเชื่ออำนาจใจตน ทักษะทางด้านสังคม การสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน